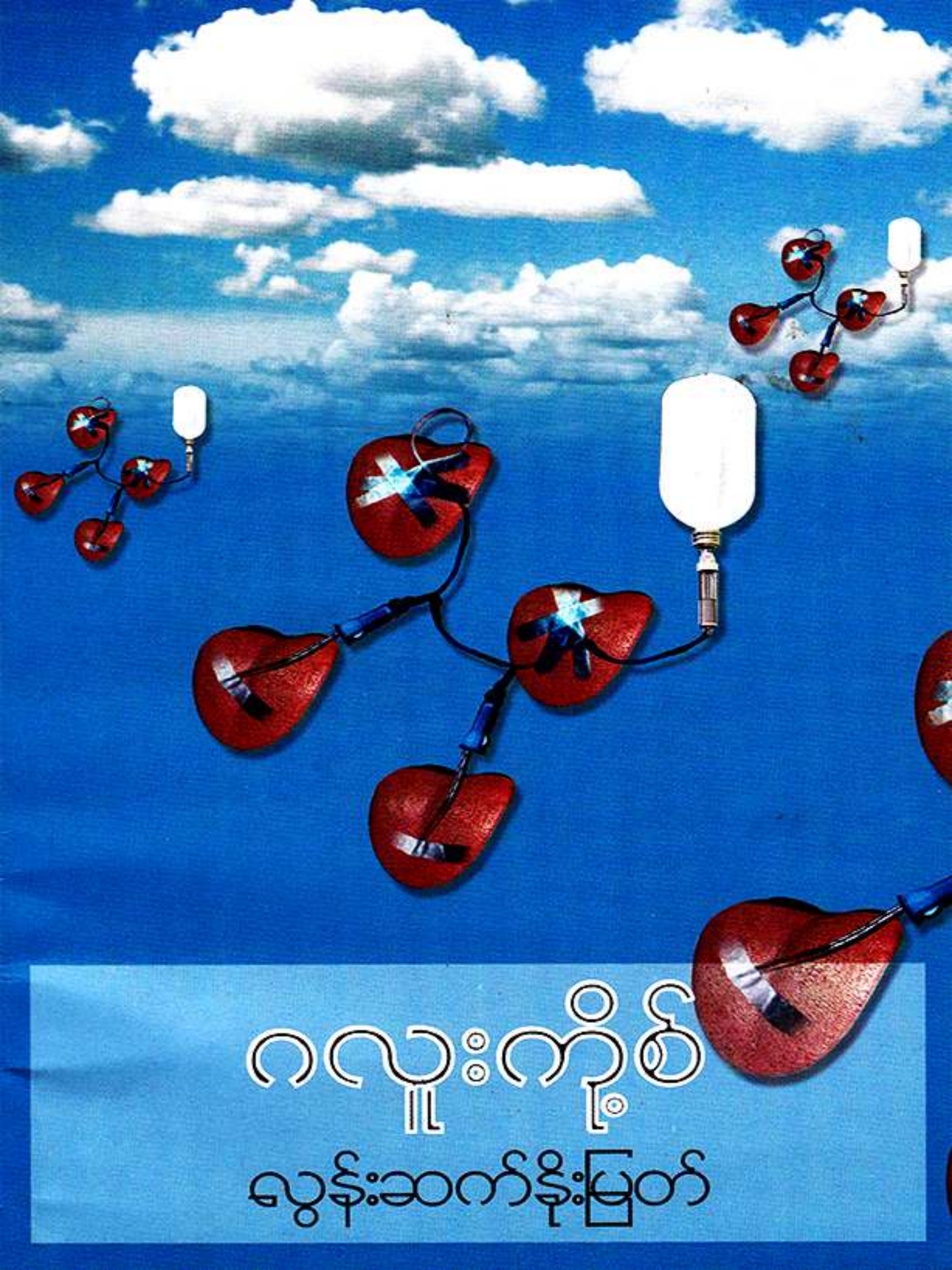

ဂလုးကိုစ်
မွန်းဆက်နိုးမြတ်

နေ့သစ်ပွင့်ခြင်း

ကိုယ့်နေ့သစ်က တစ်ပါးသူနေ့သစ်တွေနဲ့ မတူဘူး။ အပိတ်ကြီး။
ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ နံရံအပိတ်ကြီး။
ကိုယ့်စာကြည့်စားပွဲပေါ် ပန်းလေးပွင့်နေတယ်။
ဝတ်မှုပွင့်လွှာမမြင်ရ။ တစ်ပြေးညီပိတ်လျက်ပွင့်နေ။
အိပ်ယာမထခင် စောင့်အောက်က
မာတင်းနေတဲ့ ကိုယ့်လိင်တံကိုယ် ဖြဲကြည့်လိုက်တယ်။
အပိတ်ကြီး။
သွားတိုက်ဖို့ မှန်ရှေ့ရပ်လိုက်တော့ ကိုယ့်ပါးစပ်အပိတ်ကြီး။
အိမ်သာထဲက ကိုယ်ပြန်ထွက်လာတယ်။
ကိုယ့်စအိုလည်း ပိတ်နေပြီ။
လမ်းတွေပေါ် ကိုယ်လျှောက်တာနဲ့
နံရံအပိတ်တွေ မြင့်မားလွန်းတာပဲ တွေ့ရတယ်။
ကိုယ်မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ ကောင်းကင်ဟာ အပိတ်ကြီး။
ကိုယ်အသက်မရှူနိုင်တာ ဘယ်နှခုနှစ်ကတည်းကလဲ။
ကိုယ့်နှာခေါင်းတွေ အပိတ်။
ကိုယ်မကြားနိုင်တာ ဘယ်ဘဝကတည်းကလဲ။
ကိုယ့်နားတွေ အပိတ်။
ကိုယ် မျက်စိထဲ မြင်နေတာတွေကလည်း
အပိတ်ကြီးထဲကနေ မြင်နေတာ။
တကယ်လို့
ပန်းခြံထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ
ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြောပြနေတဲ့ သတင်းစကားကြားတဲ့အခါ
ကိုယ့်ဘာသာစကားအပိတ်ကြီးကို သတိရပါ။
ကိုယ့်ရဲ့ မတောက်ပတဲ့အပြင်
ကျက်သရေမဲ့ ပြောင်ချောနေတဲ့ အပိတ်ကြီးပေါ့။ ။

လျာဖြတ်ပြီးနောက် ထပ်ပြောမိတာတွေ

ငါဟာ လူမှုရေးအရဖြစ်စေ ကဗျာရေးအရဖြစ်စေ ပင်မရေစီးမဟုတ်ဘူး။

နောင်အနှစ် ၃၀ လောက်မှာ

ငါ့အရေးအသားတွေက ဘာသာရေးကို စစ်စစ်မှန်မှန်ယုံကြည်ဖို့

ဒါမှမဟုတ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပစ်ပယ်ဖို့ ဆိုတာမျိုးတွေ

ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ခုတော့ ငါ့အရေးအသားတွေက ကဗျာမှာ ရယ်ရယ်မောမော

စားရောင်တလက်လက်။

ငါက အားနည်းတယ်။ သေနတ်ပြောင်းကို

မေ့မေ့ပြီး ငါ့ဖက်လှည့်တယ်။ အရသာရှိရှိ။

ငါတစ်ကိုယ်တည်း စည်ကားနေတာကို ပစ်ပစ်ချခဲ့ပြီး

လူအများကြီးထဲ

ရောရောနှောနှော ငါသွားအထီးကျန်တယ်။ စိတ်လိုလက်ရ။

သူ့မိတ်ရင်းဆွေတွေထက် ငါဟာ ပိုပွင့်လင်းနေထိုင်တော့ ရန်သူ ငါ့အပေါ်
စားထုတ်ရခက်နေတယ်။

ရန်သူ့ပန်းချီကားရဲ့ အနောက်ဖက်ချောင်းကြည့်ပေါက်ကနေ

ငါ့ကိုယ်ငါ နေ့စဉ် ပြန်ချောင်းကြည့်မိတိုင်း

ရဲကြီးရှစ်ထပ်မြင်ရတယ်။

မြေအောင်းပိုးကောင်လေးမှာလည်း သူ့ထစ်ချွန်းမှုနဲ့ သူပဲ။

အဲသလို ငါ ဆွံ့အခဲ့ပါရဲ့။

ကြာခဲ့ပြီ။

ငါနဲ့ ခေတ်ပြိုင်တွေ ကျောင်းစိမ်းဘောင်းဘီတိုလေးဝတ်လျက်
တစ်မတ်စေ့အဟောင်းပေါ်က ဗိုလ်ချုပ်မျက်နှာကို
မြေကြီးမှာ ဖိနှောင့်နဲ့ ဖိဖိပွတ်။
ငါတို့နည်းငါတို့ဟန်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကို အသစ်ပြန်ဖြစ်ချင်ခဲ့ကြပုံ။
ငါ့အတိတ်သေတ္တာထဲက ချစ်စရာသိုးမည်းငယ်လေး
တဖြည်းဖြည်း နက်မှောင် အဖော်မဲ့
ဝမ်းနည်းစရာတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်တတ်လာပုံ။

ငါ့အတွင်းတစ်နေရာမှာ နာကျင်မှုဟာ အမြဲမပြတ် ယိုစိမ့်နေတယ်။
တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း
မျှော့နက်တစ်ကောင်က ငါ့ဘယ်ဘက်နားထဲ ဝင်သွားလိုက်
ညာဘက်မျက်လုံးက ပြန်ထွက်လာလိုက်နဲ့။

ငါသော့တွေ စုဆောင်းခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ
ငါ့မှာ အမြဲတမ်း တစ်စုံတစ်ခုပိတ်ဆို့နေခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်မယ်။

ဟာသတွေပါပဲ။ ။

အတွင်းခံဘောင်းဘီနောက်ကွယ်က အကြောင်းအရာ ၈ ချက်

- ၁။ အရင်ဦးဆုံး မင်းမျက်နှာ။
- ၂။ ဟိတ်ဟန်ကောင်းတဲ့
ဟိုကောင်တွေရဲ့ ကိန်းခန်းကြီးမှု။
- ၃။ အမှိုက်ပုံးထဲက ကြက်ဥခွံထဲက အကျိုအခွဲထဲက။
- ၄။ သတ္တုအဖုံးတစ်ဝက်လန်
မှိုတက်ပုပ်သိုး နို့ဆီဗူးတစ်လုံးနဲ့ ကြောင်အိမ်နဲ့။
- ၅။ လိုက်ဗာတီရုပ်တုက ချွန်တက်တက်သရဖူ (Close up)
- ၆။ ဂျွန်အက်ဖ်ကနေဒီဟာ
လူထုကို အမိုးဖွင့်ကားပေါ်ကနေ လက်ဝှေ့ရမ်းပြ
(သူလိင်အင်္ဂါသူ အာသာဖြေဖူးတဲ့ လက်တွေ)
- ၇။ IS တစ်ပါးပါးနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့
ဘုရားသခင်တစ်ကောင်ရဲ့ Selfie ။
- ၈။ ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံးလိုလို
စောက်ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဗျဉ်းတွေ သရတွေ
ထပ်ကျော့မတ္တာဖာတွေ
ထုံးတမ်းစဉ်လာ မနက်ခင်းဆွမ်းချက်နှိုးဆော်သံတွေ။

။

ဖခင်အမည်မှန်

တလောက သစ်တွေ ဝယ်ပြီး မြင်းလှည်းနဲ့ တင်ခဲ့တယ်။
မြင်းက ခပ်ပိန်ပိန်။ လှည်းဆရာက ခပ်ပိန်ပိန်။ ကျွန်တော့်နာမည်
သန်းနိုင်ဦး နောင်လည်း ကျွန်တော့်လှည်းတွေရင် အစ်ကိုခေါ်နော်။
ပိုက်ဆံယူပြီးတာနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို ဝှေးခနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။
ရေးရေးလေးမြင်တော့မှ နာမည်တစ်ခု သွားသတိရတယ်။ ကိုသန်းနိုင်ဦး။
ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ လူကိုတောင် အစ်ကိုလို့ အောက်ကြိုခေါ်လေ့ရှိတာ။
ရက်တွေကြာသွားတယ်။ လတွေကြာသွားတယ်။ သစ်ဆိုင်ကို တစ်ခါထပ်
ရောက်တယ်။ အစ်ကိုမြင်းလှည်းငှားမလား။ လူက ခပ်ပိန်ပိန်။
နေ့လည်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး လျှပ်စစ်မီးဆရာက မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ
အကြောင်းပြောတယ်။ လျှပ်စစ်မီးသမားဝန်ထမ်းဘဝအကြောင်းပြောတယ်။
နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲတွေအကြောင်းပြောတယ်။ မီးဆရာ မပြောတာက
နာမည်တွေပဲ။ မီးဆရာနာမည်ကလွဲရင် အခြားနာမည်တွေ သိစရာမှ
မလိုတာ။ မီးဆရာပြန်သွားတော့ ပြောခဲ့တာတွေမမှတ်မိဘူး။ နာမည်
တစ်ခုပဲမှတ်မိတယ် ကိုသန်းနိုင်ဦး။ ကိုသန်းနိုင်ဦးက ဘာလိတ်ဓားအသစ်
ထုတ်ပြတယ်။ ဆံပင်ညှပ်ပေးရင်းကနေ ညက မန်ယူပွဲအကြောင်း
ဖောက်သည်ချတယ်။ ညှပ်ပြီးသား ဆံပင်ကလေးကို လက်နဲ့သပ်ပြီး
အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကိုသန်းနိုင်ဦးနာမည် ပါးစပ်ဖျားတင်
မေ့နေတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မောင့်ကို စကားလာပြောတာ
ဘယ်သူလဲ။ ဇနီးသည်က စပ်စုတယ်။ ကိုသန်းနိုင်ဦးထင်တာပဲ။
မောင်ကလဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ လှည်းပေါ်တက်တက်ချင်း
လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ အေးဆေးပဲလား ကိုသန်းနိုင်ဦး။
ခင်ဗျာ ကျွန်တော့်နာမည် သန်းနိုင်ဦးမဟုတ်ဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း
ဆိုင်ကယ်ကို ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားတယ်။ မီးဆရာနဲ့ ဆံသ
ဆရာကလည်း သူတို့နာမည် ကိုသန်းနိုင်ဦးမဟုတ်ကြောင်း
ငြင်းဆန်ပါတယ်။ ။

ပုလွေဆရာဆိုက်ရောက်ခြင်း

အဝတ်လျှော်စက်ဘေးနားမှာ
ကျွန်တော်ရပ်စောင့်နေခဲ့တယ်။
လျှော်ဖွတ်ရမယ့် အဝတ်ပုံကြီးပေါ်တက်သွားတာ
သူမ ပြန်ဆင်းမလာတော့ဘူး။
အဝတ်ပုံကြီးဟာ ခေါင်မိုးကို ဖောက်ပြီး ကောင်းကင်တိမ်စိုင့်ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးလို့သွား
တစ်အိမ်မကျန် တစ်မြို့လုံးရဲ့ ခေါင်မိုးတွေပေါ်မှာ အဝတ်ပုံကြီးကိုယ်စီ
လက်တွေကို လေထဲမှာ စန္ဒယားတီးရင်း
ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်နေမိတယ်။
ကျွန်တော် မပျော်ရွှင်ရတာ ကြာပြီ။
ပထမအကြိမ် ပုလွေဆရာလာတုန်းက ကြွက်တွေကို မြစ်ထဲ ပစ်ချသွားတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ပျော်တယ်။
နောက် ကျွန်တော့်တို့ သား သမီးတွေခေါ်ပြီး ပုလွေဆရာပျောက်သွားတယ်။
ကျွန်တော်တို့ မပျော်ဘူး။
ကလေးတွေ အသစ်ထပ်မမွေးတဲ့ ကမ္ဘာမှာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ပြီးနောက်
ပုလွေဆရာဟာ ဒုတိယဗိုရောက်လာတယ်။
စောက်သုံးမကျတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကို ပုလွေသံနဲ့ မျှားခေါ်
မြစ်ထဲ ထပ်ပစ်ချတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပျော်တယ်။
နောက်တော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ
ကျွန်တော်တို့ မိန်းမတွေကို ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ ဖောက်ယူသွားတယ်။
လက်တွေကို လေထဲမှာ စန္ဒရားတီးရင်း
ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်နေမိပြီ။
မျိုးတုန်းတဲ့ ထိ၊
ကမ္ဘာပျက်တဲ့ ထိ၊
ကျွန်တော်တို့ ပျော်မိပြီ။ ။

လပြည့်ထောက်ကူပစ္စည်းများ

(၁)

တူတစ်လက်

သဘောရဲ့ ဘေးပတ်လည်နံရံတစ်လျှောက်

ခပ်သေးသေးသံချွန်လေးတွေ

သစ်သားကိုယ်ထည်ထဲ

အဖျားနှစ်ရံ ရိုက်သွင်း။

(၂)

မြောက်အိုး

လာဟော

နားထဲတည့်တည့် ထည့်ခွဲ။

(၃)

ကျမ်းစာ

မနက်တုန်းက ဘုရားစင်တစ်ခုပေါ်မှာ

နေ့လည်ရောက်တော့ အိပ်ယာခင်းတစ်ခုထဲ

ညနေမတိုင်မှီ

ပင်လယ်ထဲ လွင့်ပစ်လိုက်တယ်သွား။

(၄)

တက်ထံစတာ

လျှပ်စစ် ရှိ မရှိ သတ္တုအဖုံးပေါ် လက်မနဲ့ ဖိထောက်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေရာအနှံ့ ထိစမ်း။

(၅)

ပလာယာ

ဝါယာကြိုးထဲ သွားလာနေတဲ့ အနီနဲ့ အနက်မျှောနှစ်ကောင်
တစ်ကောင်သွေးတစ်ကောင်
အရောင်တူရာ
မျက်နှာချင်းဆိုင် စုပုံခိုင်း။

(၆)

မီးရှူးမီးပန်း

ရော့

မျက်လုံးထဲ အရောက် ပေါက်ကွဲ။

(၇)

ဝက်အူလှည့်

ဖွင့်လှစ်ရမယ့် စာမျက်နှာတွေကို ကျကျနန စာသားတစ်လုံးချင်း
ဖုံးပိတ်ရမယ့် ကောင်းကင်တွေကို အခိုင်အမာ ကြိုးတစ်ရစ်ချင်း

(၈)

မီးခြစ်တစ်လုံး

နှစ်လုံးမလိုဘူး

နှစ်လုံးဆိုရင် ခင်ဗျားကိုပါ

ထည့်ရှို့ပစ်လိုက်မယ်

(၉)

သံတရွင်း

သဘောကြမ်းပြင်ကို အမြန်ဆုံး ဆောင့်ချ

တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်တိုက်

ငရဲမှာလည်း ပွဲတော်ရှိတယ်

(၁၀)

ပလတ်စတစ်မီးပုံးပျံ

ကောင်းကင်မှာ လောင်သွားရင်

အိုဇုန်းလွှာနဲ့ နီးမယ်

မြေပေါ်ပျက်ကျရင်

လူတွေနဲ့ နီးမယ်

(၁၁)

သေရည်

စစ်တုရင်ကို ဘယ်လို ရွှေ့ရမလဲသိပြီ

ဒိုးထားတဲ့ ကျွဲတွေ ပေါ်ကုန်ပြီ။

(၁၂)

လှေကား

တိမ်ပေါ်တက်ချင်တဲ့သူ တက်

အဝီစိဆင်းချင်တဲ့သူ ဆင်း

(၁၃)

တရုတ် LED မီးလုံး

သဘောနံရံက သံချွန်သေးသေးတွေပေါ် ချိတ်ဖို့

လိုသလောက်

(၁၄)

လ

ပြည့်စရာမလိုဘူး

တစ်ဖက်ဖက်ကို နည်းနည်းရွဲ့ချင်ရွဲ့

အပေါ်အောက် ပိချင်ပိ ပြားချင်ပြား

နေကုန်နေခမ်း တပ်ဆင်ထားတယ်

လပြည့်ညဖြစ်ကြောင်းတော့ သေချာပစေ

ခွေးတွေ ဘာတွေ အူပစေ။ ။

၂၈ ၁၈ ၁၅

ည ၁၁ : ၄၈ နာရီ

လပြည့်ည

အတွေ့အကြုံရှိမိန်းမသား

အရပ်က အရပ်။ လူက လူပေါ့။
ရှိရမယ့် ဆိုဒ်ထက်
ပိုသေးတဲ့ အောက်ခံဘောင်းဘီတွေ ဝတ်ရတာတစ်ခုနဲ့တင်
ဘာဘီးစိဒီဇိုင်းတွေ သူမ မကြိုက်ဘူး။
ခရင်မ်တွေ တောက်ပတဲ့ အလင်းပြန်အမှုန်တွေနဲ့
မှိန်ဖျော့ဖျော့နှုတ်ခမ်းသားတွေ
အချိန်တန်တော့လည်း ခပ်ပါးပါးရှိုးယားလစ်ပစ်တစ်ခဲ ပြန်ကိုင်မိတယ်။
ဘယ်သွားသွား အိတ်ထဲ လစ်ပစ်လို့ဆောင်တယ်။
ရာမမင်းသားကတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြေငြာလေသံအတိုင်း
မြန်မာဆိုတော့ မြန်မာ့လိုင်းကားတွေ တိုးစီးရတာပေါ့။
ချွေးတွေ သံတွေအတွက် ချည်ထည်အဝတ်များတယ်။
အမေရိကန်မလေးလို ဂျင်းပင်နဲ့ တီရှပ်လည်း သူမဝတ်တတ်တယ်။
ရုံးနဲ့ အိမ်၊ အိမ်နဲ့ ရုံးမှာ သူမပေါင်တံတွေက
ရေကူးကန်ကို ဆာလောင်နေကြပြီး
သူမခန္ဓာကိုယ်က ဂျင်မကစားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရက်လနှစ်တွေကို လှမ်းမနာလိုနေရတယ်။
ဒီအရွယ်မှ မပြီးမပေါက်ရင် ဘာမျောက်လဲ။
ငှက်ပျောသီးကြိုက်ပေမဲ့ လေမှုတ်တူရိယာတွေဆို သူမအမြဲမုန်းချင်ယောင်ဆောင်
မြင်းတစ်ကောင်ကျောပေါ် ဒုန်းစိုင်းစီးနှင်သလိုမျိုး
မောပန်းပြီးစီးသွားတဲ့ အရသာကို သူမအမြဲမေ့ချင်ယောင်ဆောင်
အမှိုက်ခြင်းထဲက တစ်ရှူးစက္ကူလိပ်တွေလား။
တွန့်ကြေနေတဲ့ အိပ်ယာခင်းရဲ့ အထိအတွေ့လား။
ရွှေအိုရောင်ဆိုးထားတဲ့ ဆံနွယ်တွေ ဖွာလန်ကျဲသွားသည်အထိ
သူမ ခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်တယ်။
အသက်ရှူဖို့ လေဝင်ပေါက်လေးဖောက်မိသွားတာကလွဲရင်
သူမဖက်မှာ တံတိုင်းကို ရသလောက်
ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်တည်ဆောက်ခဲ့တာချည်း။
သူမ အဆီရှောင်တယ်။ တစ်နေ့တစ်နာရီ ခါးလှည့်တယ်။
အသားအရေအတွက် ယူဗွီကာတဲ့ လိုးရှင်းလိမ်းတယ်။

သူမကျောဖက်ခါးလည်တည့်တည့်မှာ
လေယာဉ်ပျံသေးသေးလေးတစ်စင်းပုံ တက်တူးထိုးထားတယ်။
အရာအားလုံးရဲ့ အဝေးကို ပြေးထွက်သွားချင်မိတဲ့
ကာလဆီက အမှတ်အသား။
သူမဘဝမှာလည်း မပြေလည်တဲ့ ဇာဘော်လီတွေ ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့။
အတိတ်ကို ခေါင်းအုံးတွေလို နံရံမှာကိုင်ပြီး ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ရင်
ကမ္ဘာတစ်ခုစာ ဂွမ်းမှိုတွေ
သူမကောင်းကင်ယံထဲ ပွစာကျနေလိမ့်မယ်။
မနက်ဖြန်မှာ လီလီပန်းတွေပြီးရင် သူမအလိုရှိတာ
ဝက်ခြံနဲ့အမည်းစက်တွေပျောက်တဲ့ ရွှံ့စေးမျက်နှာဖုံး
သူမရဲ့ ဟိုးအတွင်းထဲမှာ စီးဆင်းစေချင်တာက
အကောင်းဆုံးချောမွေ့မှုကတဆင့်
စိမ့်စိုထွက်လာမယ့် ရေတံခွန်တစ်ခု။ ။

ငှက်တွေ

နေ့စဉ်နေ့စဉ်

အိမ်ရှေ့ကောင်းကင်ပြင်ထဲ

ရှေးရှေးတုန်းက မိတ်ဆွေတွေ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားတယ်။

တချို့သေဆုံးပြီး ဝိညာဉ်။

တချို့အရှင်လတ်လတ် မှန်ပျံပျံ။

ကိုယ်ဘာမှ လုပ်မပေးလိုက်နိုင်ဘူး။

သူတို့ သီးကင်းလေးတွေ အကြွေများတာ ကိုယ်မသိစေသလို

ကိုယ့်အပွင့်လေးတွေ ပိုးကျလွန်းတာ သူတို့ မမြင်စေခဲ့။

အတိတ်ဆိုတာ မှန်ဝါးတယ်။ တုန်ယင်တယ်။

နောက်ပြီး ဖလင်ကွက်တွေ ပျက်ယွင်းနေပါဦးမှ။

ဂျွန်စတိန်းဘက်ရဲ့ လင်နီကို မျက်ရည်ဝဲတဲ့ထိ သနားမိတယ်

ကပ်ဖော့ဇာတ်ကောင် ကေရဲ့ အထီးကျန်မှုကို ကြောက်တယ်

လျက်လန်ဒန်ရဲ့ ဗြဟ္မာ ကြေကွဲစရာပဲ။

တော်ပါဗျာ။

တကယ်ဆို ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝတွေကလည်း

ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန် ဝမ်းနည်းစရာတွေချည်းပဲမဟုတ်လား။

စွဲကိုင်ထားတဲ့ ဓားတွေလည်း

အသွားပဲ့သလောက်ရှိခဲ့ပြီ။

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဘယ်လို အစာရှာထွက်ထွက်
အချိန်တန်တော့လည်း ဒုက္ခတရားတွေ
အိပ်တန်းပြန်လာကြတာပဲ။

ဟိုးအမြင့်ကြီးမှာ

ဟိုး ဟိုး အမြင့်ကြီးမှာ

ဟိုး ဟိုး ဟိုး အမြင့်ကြီးမှာ

အသက်တစ်နှစ်နဲ့ ငါးလကျော်လေးက

ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ငဲ့... ငဲ့... ငဲ့” လို့ အော်တယ်။

ဟုတ်တာပေါ့။

သားက ငှက်တွေကိုပဲ မြင်တာပေါ့။

ငှက်တွေကိုပဲ မြင်ပါစေ။ ။

ပရမီသီအက်(စ်)ပျောက်ဆုံးခြင်း

လူဖြူလူမည်းခွဲခြားဆက်ဆံခံရတာကမှ ခံသာဦးမယ်။
ခွဲခြားဆက်ဆံခံရခြင်းကိုယ်က ဖြစ်တည်မှုကို သက်သေထူနေတာ
လူဖြူပဲဖြစ်ဖြစ် လူမည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်တည်မှုကိုယ်စီရှိတယ်။
သူက မရှိဘူး။ သူက သူ့ဖြစ်တည်မှုကို သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လံရှာဖွေနေရ။
သူဘယ်အချိန်ကစ ပျောက်ဆုံးခဲ့တာလဲ။ သူဘာကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားရတာလဲ။
သူ့နိုင်ငံ၊ သူ့လယ်ယာကိုင်းကျွန်း၊ သူ့ဇနီး၊ သူ့သားသမီး၊
သူ့မိဘ၊ သူ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ သူ့မိတ်ဆွေ၊ သူ့ရန်သူ၊ သူ့ဆရာသမား၊
အစရှိတဲ့ သူနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်မှုမှန်သမျှဟာ
သူ့ဖြစ်တည်မှုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း အကြီးမားဆုံး လစ်လျူရှုလိုက်ကြ။
သူဘယ်တုန်းကမှ မတည်ရှိခဲ့ဖူးသလိုပုံစံမျိုးတောင် ထင်ရ။
သူ့နိုင်ငံရဲ့ ဦးတည်ချက် ၁၂ ရပ်ကို သူလိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့တာတွေ၊
သူ့လယ်ယာကိုင်းကျွန်းမြေကို ပေါင်းသင်ထွန်ယက်ခဲ့တဲ့
သူ့သွေးချွေးခွန်အားအဖုအထစ်အမြောင်းတွေ။
သူ့ဇနီးအပေါ် နွေးထွေးပေးခဲ့တဲ့ သူ့မေတ္တာဓာတ်တွေ၊
သူ့သားသမီးတွေဆီ သူပြုစုပေးခဲ့တဲ့ သူ့ကရုဏာတရားတွေ၊ သူ့မိဘတွေကို
အစဉ်သဖြင့် အလိုက်သိခဲ့တဲ့ သူ့ကြည်ညိုမှုတွေ၊ သူ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကြားမှာ
သူခေါင်းငုံ့အလျှော့ပေးခဲ့ရခြင်းတွေ၊ သူ့ဇနီးတောင် မသိခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်မှုတစ်ချို့၊
သူတိုးတိတ်ဝေမျှပေးခဲ့တဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေ၊ သူ့ကို လစ်ရင်လစ်သလို
ထိုးခုတ်ခဲ့တဲ့ ရန်သူဓားချက်တွေအပေါ် သူ့ခွင့်လွှတ်သည်းခံခဲ့ခြင်းတွေ၊
သူ့အိပ်ယာဝင်ချိန် ဂါရဝပြုအိပ်စက်ခဲ့တဲ့ သူ့ဆရာသမားတွေ၊
အားလုံး အားလုံးကြားမှာ သူဟာ ညင်သာစွာ ပျောက်ဆုံးခဲ့တယ်။
သူ့အမည်နာမကို သူ့နိုင်ငံသားစာရင်းမှာ မမြင်ရ၊ အသိအမှတ်မပြု၊ မူဘောင်မဝင်။
သူ့လယ်ယာကိုင်းကျွန်းဟာ သူ့လယ်ယာကိုင်းကျွန်းမဟုတ်၊
ကုမ္ပဏီပိုင်ဆိုင်မှုရဲ့အမှတ်အသား၊ လက်ဝါးကြီးအုပ်ခံနယ်မြေ။
သူ့ဇနီးက သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲတမ်းမျက်နှာသေ၊ ဆွံ့အ၊ နားမကြား။
သူ့သားသမီးတွေက သူခေါ်သံကို သတိမထားမိ၊ သူ့အရိပ်ကို ဂရုမစိုက်၊
တိုးတိတ်၊ စွန့်ခွာ။ သူ့ကို မိဘတွေက တောင်းဆိုးပုလုံးဆိုးလောက်တောင် မမြင်ကြ၊
မျက်နှာချင်းမဆိုင်၊ ကွေ့ရှောင်သွားကြ။ သူရှိရာဆီ သူ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ

မလာရောက် မလည်ပတ်၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းမပြု၊ သွေးက စကားမပြော။
သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်မိတ်ဆွေကမှ လှမ်းမဆက်ကြတော့ဘူး။
ဟိုအရင် သည်းသည်းမည်းမည်းတိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ သူရန်သူတွေလည်း
အခိုးအငွေ့သဖွယ် လွင့်ပါး ပျင်းရိ ကြေကွဲစရာကောင်းလာတယ်။
သူ့ဆရာသမားတွေက သူ့အသွင်သဏ္ဌာန်ကို လုံးဝမေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ကြပြီ။
သူ့ Facebook Account မှာ သူ့ Post အသစ်တစ်ခုတင်လိုက်တိုင်း
Like လုပ်နေကျ Friend တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။
ဘယ်လို Comment မျိုးမှ တက်မလာ။
အိမ်နီးနားချင်းအလှူသဘင်တွေဟာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်ဆင်ပြီး
သူ့ကို အမြဲကျော်ခွသွားကြ။
လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲကနေ သူတိတ်တဆိတ် ပျောက်ဆုံးခဲ့တယ်။
ပျောက်ဆုံးမှုဟာ သူ့အသည်းနှလုံးကို အသစ်ပြန်ဖြစ်စေပြီး
အသစ်ဖြစ်တဲ့ သူ့အသည်းနှလုံးကို
ပျောက်ဆုံးမှုက နေ့စဉ် ကိုက်ဖြတ်စားသောက်တယ်။
ကမ္ဘာမြေအတွက် မီးကို ခိုးယူပေးခဲ့မိတာ သူ့အမှားပဲလား။
သူ့အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့အခါ
အရင်လို သူ့ခြေထောက်ဆီ လာပွတ်သပ်နေကျ ကြောင်ကလေး ရောက်မလာ။
သူ့လမ်းထွက်လျှောက်တဲ့အခါ သူ့ပုခုံးပေါ် မတော်တဆ ချီးပါချမယ့်
ငှက်ကလေး တစ်ကောင်တစ်လေတောင် မရှိ။ ။

ကိုးလွှာ

၁

သံဃကာကွက်တွေ လေးထောင့်မဖြစ်ခင်ကတည်းက
ကျားကို အဝါရောင်ဆေးသုတ်လိုက်တယ်။

၂

ခေါင်းစည်းကြိုးဟာ နိုင်ငံတော်ဆံပင်တွေကို တာဝန်မယူ

၃

အတိတ်ဆီ လျှာနဲ့ လှမ်းလှမ်းလျက်နေရတဲ့ လူငယ်ဘဝရဲ့ ပလုံစီထမှု

၄

မြို့အောက်က ရေဆိုးပိုက်လိုင်းဆီသွားဖို့

သံတံခါးဖုံးအဝိုင်းကို ဆွဲမလိုက်တာ

ဘွားခနဲ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု။ ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်ရာ။

၅

ဘယ်အစ်ဇင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လည်ပင်းနဲ့ မတော်တဲ့ ကြိုးကွင်းမရှိ။

၆

စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာနဲ့ တစ်မျက်နှာကြားမှာ

သစ်ပင်တစ်ပင်စီပေါက်ရောက်နေတယ်။

ပေါက်ရောက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကို မမီတစ်ကောင်လို ကျပ်စည်းဆေးစိမ်ထားတယ်။

၇

နောက်ခံတီးလုံးတိုင်းဟာ

နားတွေထဲ အဆင်သင့်ထည့်သွင်းထားပြီးသား။

ကော်ပတ်ရှပ်တွေကိုလည်း ထုတ်လုပ်။

တော်လှန်ရေးကိုလည်း ထုတ်လုပ်။

၈

ခွေးသွားစိတ်တွေရဲ့ လောကပဲ။

၉

သုတ်တွေကို အချိန်ကိုက် တင်ပါးပေါ်ပန်းလိုက်တယ်။

။

ညရပ်တု

တဇွတ်ထိုးဆန်မှုန့် ဘယ်လိုမှ ဆွဲညှိလို့မရတဲ့ မိုးသားထဲ
ကိုယ်ကျင့်တရားပိုင်း ရိုးရာကဲလွန်းပြီး
တစ်ချိန်တည်းမှာ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်
တိမ်တွေ တရွေ့ရွေ့မျော
အိပ်စက်ခြင်းကို
ခပ်စုတ်စုတ်ငှက်တစ်ကောင်ကိုက်ချီပျံသန်းလာချိန်
ငါ့အိမ်ပြတင်းပေါက်ရဲ့
အမှောင်ခေတ်ကိုယ်စားပြု
လေးလံထူထဲတဲ့ လိုက်ကာတွေ။

သွေးပွက်ပွက်ထစေမယ့် ဟစ်ဟော့ယဉ်ကျေးမှုဟာ
နံရံကြမ်းခင်းတွေအောက်မှာ နစ်ဝင်သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။
ဘယ်လိုမှ ဖွင့်ရှိက်ထုတ်လို့ မရတော့ဘူး။
ငါ့ မျက်ခွံတွေအောက်ကနေ
ငါ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ အစောတလျှင် လိမ့်ဆင်း
ပြီး
ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ဆီ ထွက်ခွာသွား။

အနက်ရဲ့ အရောင်
အဲဒါနဲ့ သဟဇာတမဖြစ်တဲ့
မသတိစရာ ဖြူဖတ်ဖတ်ပျော့တွဲတွဲ အသားစိုင်
ငါ့ အရိုးတွေ ငါ့ စအိုအပေါက်ဝက
ခေါက်တွန့်လျှို့ထွက်လာ

ပြီး

ငါ့ကို ပေယျာလကန် ပစ်ထားခဲ့
အခု အိပ်မက်မြစ်တို့ရဲ့ ကုတ်ခြစ်မှုကို စတင်ခံစားရပြီ။
မီးဖိုချောင်က ကြက်သွန်တစ်ဥနဲ့
လုံးလုံးလျားလျားကြီး ကင်းကွာခဲ့ပြီ။

ငါရှိနေသေးလား။

အိပ်ယာပေါ် ကယောင်ကတမ်း လက်နဲ့ ထိအစမ်းမှာ
လူတစ်ယောက်စာ အရေပြားကြီး
အပြစ်အနာအဆာအပြည့် နံစော်
တောအုပ်က နက်သထက် နက်လာ
အစာငတ်နေပုံပေါက်တဲ့ ကောင်းကင်နက်နက်တစ်ခု
ငါ့လျှာဟာ ငါ့ဆီကနေ
ဖမ်းလို့မမီနိုင်အောင် အဝေးတကာအဝေးကြီးဆီ
တရွတ်တိုက်ပျောက်ကွယ်။ ။

တက်တူး

ကိစ္စပြီးတော့ ဒေစီနဲ့ အခါတိုင်းလိုပဲ စကားပြောဖြစ်ကြတယ် တကယ့်ကို နွေးထွေးချို့မြိန် ထူးကဲတဲ့ အခိုက်အတန့်ကလေးပါပဲ ကိစ္စမပြီးခင်တုန်းက ဒေစီအော်သလို လေသံမျိုးနဲ့ သူလိုက်အော်ပြတော့ အိပ်ယာတစ်ဖက်ကို ဒေစီရှက်ပြီး လှည့်သွားတယ် ဒါပေမယ့် ခဏနေတော့ ဒေစီတဟင်းဟင်းရယ်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို လာပွတ်ပြန်တယ် ပေါင်တွင်းသားတွေပေါ် ဒေစီလက်ချောင်းလေးတွေရဲ့ နူးညံ့မှုကို သူရနေတယ် သူ့မျက်လုံး တွေကို မှိတ်ပြီး ငြိမ်ခံနေလိုက်တယ် အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပေါင်ပေါ်မှာ စူးခနဲဖြစ်သွားလို့ သူလန့်သွားတယ် မှိတ်ထားတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကမန်းကတန်းဖွင့်ကြည့်တော့ ဒေစီက ဘောပင်တစ်ချောင်းနဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ အရုပ်ဆွဲနေတာ အလစ်မို့ သူခံလိုက်ရတယ် ဘာတွေ လျှောက်ဆွဲနေတာလဲလို့ ဒေစီကို ခပ်တိုးတိုးလှမ်းမေးလိုက်တယ် တက်တူးဆွဲနေတာ ငြိမ်ငြိမ်နေလို့ ထုံးစံအတိုင်း ဒေစီက ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြန်ဖြေတယ် ကိုယ်က တက်တူးဆို အရမ်းမုန်းတာလို့ သူထပ်ပြောလိုက်တယ် ငြိမ်ငြိမ်နေလို့ ပြောနေတယ်နော်လို့ ဒေစီ အော်ရင်း ပေါင်ပေါ်မှာ စူးခနဲနာသွားတယ် ဒေစီတမင်ညစ်နေပြီမှန်းသိတော့ သူဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘူး အဲဒီအစား မျက်လုံးတွေကိုပဲ နောက်တစ်ခါပြန်မှိတ်လိုက်တယ် နည်းနည်းကြာသွားတော့ ပြီးပြီ ဒေစီဆွဲထားတဲ့ တက်တူး စောက်ရမ်းလန်းတယ်ဆိုပြီး ခပ်ဆာဆာအသံမျိုးလေးနဲ့ ဒေစီ လုပ်ပြောတယ် ကိစ္စပြီးတိုင်း ဒေစီဆိုက အဲဒီလို အသံမျိုးလေးတွေ မကြာခဏကြားနေကျပဲ သူကြည့်မလို့ မျက်လုံးတွေဖွင့်ပြီး ခါးမတ် ဟန်ပြင်တယ် နေဦး မကြည့်နဲ့ နောက်မှကြည့်လို့ ဒေစီက ဇွတ်ပြောရင်း သူ့ကို အိပ်ယာပေါ် ပြန်လှဲချတယ် ဒေစီမှားနေပြီ တက်တူးဆိုတာ ဆွဲရတာ မဟုတ်ဘူး ထိုးရတာလို့ မကျေနပ်တဲ့ လေသံနဲ့ သူပြန်ပြောတုန်းတန်းလန်း အိပ်ယာခင်းပေါ် ပြန်လဲကျသွားတယ် သူ့စကားကို ဒေစီက ဘာမှစောဒကမတက်ဘူး နောက်မှ ကြည့်လို့ပဲ ထပ်ပြောတယ် ဒါပေမယ့်လို့ နောက်တော့ သူဒီအကြောင်းကို လုံးလုံးမေ့သွားတယ် မေ့သွားတာမှ အိမ်က လေဒီမာဂရက်ကြီးနဲ့ ကိစ္စဖြစ်ခါနီးလေးမှ ဖျပ်ခနဲ သွားသတိရတော့တာပဲ အိုးနိုး အအေးလှိုင်းဖြတ်သလား ဘာလားမသိ ဒီရက်တွေ သိပ်အေးလွန်းလို့ ရေတောင် သူမချိုးဖြစ်။ ။

ကဗျာဆရာနတ်ဒေဝတာများ

အစက ငါမယုံကြည်ခဲ့။

ကဗျာဆရာတွေဟာ အရှင်လတ်လတ် နတ်ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း။

နတ်ကဗျာဆရာတွေ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားကြ

နတ်ကဗျာဆရာတွေ အမြင့်ပျံကြ

နတ်ကဗျာဆရာတွေမှ နတ်ကဗျာဆရာတွေထံ

ကြားလား ကြားလား မေဒေး မေဒေး။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေမှာ

ငါနဲ့ လမ်းဘေးအတူထိုင်ခဲ့တဲ့ ကဗျာဆရာတွေ။

အခု

နတ်ဒေဝတာကဗျာဆရာတွေဖြစ်သွား။

လမ်းမှာတွေ့ရင်

ငါတို့ရဲ့ ဟိုးအမြင့်ကနေ တလွှားလွှားပျံ။

ငါတို့ရေးတဲ့ ကဗျာတွေ ခိုးဖတ်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်ကြ။

နတ်ဒေဝတာကဗျာဆရာတွေနဲ့

ငါတို့ကြားမှာ ဆက်သွယ်ချက်နှစ်ချက်ပဲရှိတယ်။

တစ်ချက်က

ငါတို့ရဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်လို ဘယ်ပုံကဗျာရေးကြဖို့

စာအုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ ဝါဒဖြန့်ပို့ချခံရတဲ့အခါ။

နောက်တစ်ချက်က

ငါတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်သေဆုံးမှသာ

နတ်ဒေဝတာဘုံမိမ္မာန်ကနေ

ဝမ်းနည်းကြောင်း အခန့်သားဆုတောင်းပေးတဲ့အခါ။

။

အားပေးကြဦးမလား ဟောဒီက ခြံထွက်အရေးအသား

မြေကြီးပေါ်က မြက်ကို ရှပ်ပေါက်လိုက်တော့
မြေကြီးထဲပြန်ဝင်သွားတဲ့ တီကောင်တစ်ပိုင်းကို
ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ပိုင်းက ပေါက်တူးဖျားမှာ
တွန့်လိမ်ခွေခေါက် ကပ်ပါလာတယ်။ အမွှေးပွခူယားတွေကလည်း
သရက်ပင်တွေနားမှာ ဟိုတစ်ကောင် သည်တစ်ကောင်
မနင်းမိအောင် အမြန်ရှောင်ရတယ်။
ငှက်ပျောပင်စည်တစ်လျှောက် တလှုပ်လှုပ် တရွေ့ရွေ့ခရုတွေ
လှုပ်ခါချလိုက်တော့ လိပ်တစ်ကောင်လို အခွံထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ရရိုးလား။
ဒီလောက်လေးနဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို လှည့်စားနိုင်တာ သေချာရဲ့လား။
မထူးတဲ့အဆုံး တူးကော်လွင့်ပစ်ခံလိုက်ရတယ်။ သူ့ခြေထောက်ကို
ဘယ်အချိန်ကတည်းက အင်ဗိုက်လှမ်းလုပ်ပြီး သူကလည်း
ဘယ်အချိန်ကတည်းက လက်ခံလိုက်သလဲမသိဘူး။
သွေးစုတ်နေတဲ့ ကျွတ်။ သူ့စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်တယ်။
သူ့စုတ်သပ်လို့ မြည်တဲ့ ကျွတ်ရော၊ သူ့သွေးလာစုတ်တဲ့ ကျွတ်ရော၊
နှစ်ကျွတ်စလုံးကို ဆားနဲ့ပုံသတ်လိုက်တယ်။ ပျော့ခွေနေတဲ့ ကျွတ်တွေကို
ကုက္ကိုပင်အကိုင်းမှာ နောင်တစ်ချိန် အသုံးလိုငြား သွားစွပ်ထားလိုက်တယ်။
ဆားပုံဟာ အပုံပျက်ကျန်ခဲ့တယ်။ အပုံမပျက်သေးတဲ့ သစ်ပုံဖက်မလှည့်ခင်
ပူစီကလေး အရင်သွားပြေးခေါ်ရတယ်။ နောက်ကြောင်းပြန်ပြကွက်မှာ
တလောတုန်းက သစ်ပုံအောက်ပြေးဝင်သွားတဲ့ ပါးပျဉ်းထောင်ကောင်။

သူ့အထင်လွဲသွားတယ်။ ကင်းလိပ်ချောလေးတွေသာ သစ်ပုံအောက်က
ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြေးထွက်လာပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
ပူစီကြီးလက်က မနည်းလွတ်အောင် ထွက်ပြေးကြတယ်။ သစ်ပုံဟာ
နားခိုသူတွေ အသစ်ဖြစ်နေပုံ။ ကန်စွန်းခင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်း
စက်ဘီးတာယာစုတ်ပေါ် သံသရာလည်အောင် ခုတ်မောင်းနေတဲ့
ရထားကောင်တွေက ဘာဘဦးသုခရဲ့ ဘဝကိုယ်စားပြုသီချင်းသံပဲ။
အဲဒီတာယာစုတ်ကို သတိမြဲမြဲဆွဲလှန်လိုက်တာ ဖားပျံတစ်ကောင်ခုန်ထွက်လာ
ပြီး ခြံစည်းရိုးသွားကပ်တယ်။ ထင်းရှူးပုံးအခွံထဲ မနှစ်ကတည်းက
လွင့်ပစ်ထားမိတဲ့ ဝေါ-ခ-နဲ-ရှူး (Walking Shoe) အဟောင်းကိုမြင်
ပြီး သူပြုံးမိတယ်။ ငယ်ငယ်က သစ်သားသတ္တာကြီး
သူ့အမေသန့်ရှင်းရေးလုပ်စဉ် ထွက်လာတဲ့ ကင်းပတ်ဖိနပ်အစုတ်ကို
မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ခြေထောက်ထိုးစွပ်မိလို့ ကင်းခြေများကိုက်ခံရတာ
ပြန်အမှတ်ရသွားတယ်။ သူ့အထင်မှန်သွားတယ်။ အခုလည်း ဝေါ-ခ-နဲ-ရှူး
(Walking Shoe) ကို ဆွဲခါဆဲမှာ ကင်းခြေများနှစ်ကောင် ဖျပ်ခနဲတွေ ဖျပ်ခနဲ
ပြန်ပျောက်သွားကြတယ်။ စောစောကတည်းက လက်မအားလို့ မဖယ်ဖြစ်တဲ့
ကိုရွှေပင့်ကူက ပုခုံးစွန်းပေါ်ကနေတဆင့် သူ့ခေါင်းပေါ်တက်လာတယ်။
ဆိုင်မဆိုင်တော့ မသိဘူး။ ခွေးလေးအရောဝင် ပါးလျက်နားလျက်
ဆိုတဲ့ စကားပုံကို သတိရတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပတဦးကောပင်
အရွက်ဖါးဖါးပေါ် ပုတ်သင်တစ်ကောင်က အစိမ်းရောင်အသွင်နဲ့ ငြိမ့်နေတယ်။
ထာဝရဘုရားသခင်ဟာ သူပဲဆိုတဲ့ အိုက်တင်မျိုးနဲ့ မျက်လုံးတွေ
မှေးစင်းထားတယ်။ ဝါးနက်ရုံကိုင်းဖျားမှာလည်း ဆူလို့ ညံလို့။
တော်တော်စရိုက်ကျတဲ့ ဇရပ်တွေ။ နေရောင်ခြည်ကြောင့် မြေပြင်ပေါ်
ပြောင်လက်လက်လေးဖြစ်နေတယ်။ ပက်ကျိတစ်ကောင်ရဲ့
ပြဒါးရောင်စွတ်ကြောင်းရာကို သူဘယ်လို ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားရမလဲ။
သိနိုင်သေးဘူး။ ။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်

သင့်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရှိလာတဲ့အခါ
နေရောင်ခြည်နဲ့ ထိတွေ့မယ်၊ လိပ်ပြာတွေဆီ ငေးမောမယ်။
ပြန်ခုန်တက်လာတဲ့ ဘောလုံးလေးရဲ့ တုန်ပြန်တွန်းအားကို
စူးစမ်းမယ်။ ကိုယ့်လည်ချောင်းထဲက အော်သံအပေါ်
ကိုယ့်ဘာသာပြန်အံ့သြမယ်။ အဲသလို (သူ့)ဆင့်ကဲ့ဖြစ်ထွန်းမှုမှန်သမျှ
သင့်မိဘမေတ္တာဖြစ်မှုထဲ
လောဘတကြီး စုပ်ယူလိုက်ပေါ့။

သင့်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရှိလာတဲ့အခါ
အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဝေးဝေးမှာ ထားမယ်။
မှန်စားပွဲကို ရောင်းပစ်မယ်။ မီးပလပ်ပေါက်တွေ နေရာရွှေ့မယ်။
နံရံပေါ်က ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဓာတ်ပုံအားလုံး
စတိုခန်းထဲ သွားထားမယ်။
အမဲလိုက်ဖော်တွေကြား သင်ကိုယ်တိုင်ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားခဲ့တဲ့
ဦးချိုကားကားသမင်ခေါင်းပြတ်လည်း မချိတ်ဆွဲတော့ဘူး။

သင့်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရှိလာတဲ့အခါ
သင့်မျှော်စင်ကို မြင့်မြင့်ဆောက်မယ်။
ရန်သူကို မိတ်ဆွေလုပ်မယ်။ ဖိနပ်အသစ်တစ်ရံဝယ်ဖို့
လုံလုံလောက်လောက် ကပ်စေးနည်းမယ်။
အလုပ်က ငါးခု၊ သင့်ခန္ဓာကိုယ်က ဆယ်ကိုယ်ခွဲ။
ဝေးဝေးကြည့်ရလွန်းလို့
သင့်လည်ပင်းဟာ သစ်ကုလားအုတ်။

သင့်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရှိလာတဲ့အခါ
မနက်စောမှာ ငိုသံကြားမယ်။ နေ့လည်ခင်းမှာ တခပ်ခပ်ရယ်မယ်။
(သူ)တရေးတမောအိပ်နေစဉ် တိတ်ဆိတ်မှုကို အလိုရှိမယ်။
ဒီနည်းနဲ့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတွေ ဖြုတ်ပစ်မယ်။
ဂီတဆိုတာ။ အသံတိတ်။ ခံစားဖို့။
ပါးစပ်မပါတဲ့ ဘဲပေါက်စတွေ မွေးမယ်။
မီးသတ်ကားတွေကိုတောင်မှ
သင် ဥဩသံမထည့်။

သင့်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရှိလာတဲ့အခါ
ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုမြင်ရမယ်။
အဓိပ္ပါယ်အပြည့်နဲ့ အသက်ရှူမယ်။
အကယ်၍ သင့်ကလေးဟာ ဆွံ့အနားမကြား၊
ကိုယ်လက်အင်္ဂါတစ်ခုခုချို့ယွင်းနေမယ်ဆိုပါစို့ရဲ့။
ပြောပြီးသမျှထက် အရာရာ နှစ်ဆ။
သင့်ပျော်ရွှင်မှုလည်း နှစ်ဆ။ ။

အလှမွေးတစ္ဆေ

နေဝင်ချိန်တွေဆို
ဆံပင်ဖားလျားမချဖို့
ကံကော်ပင်ကို ဆုံးမရဦးမယ်။
တူရာသီပြီးရင် တံစဉ်ရာသီ ကွန်မြူနစ်ရာသီ
ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်လွန် ဆိုရှယ်နက်ဝ။
ကမ္ဘာပတ်ချင်သူများအလွယ်သား
လူတိုင်းလူတိုင်းစအိုကနေ
ပလပ်သာထိုးထည့်လိုက်
လျှပ်စီးမိုးကြိုးသင်္ကေတကိုယ်စီ
ဘဝခွန်အားဖြည့်ပေးချိမ့်
အထီးအမ မကျန်။
ရာစုနှစ်တွေ မဟာခုန်ပျံ့ကျော်လွှားပြီး
လေဒီဂါဂါကို ကလီရိုပက်ထရာနဲ့
အမြီးချင်းလှမ်းတွေ့ဆက်လိုက်သလို။
အိုဘယ့်ဘယ် အိုဘယ့် ဘလက်ဟိုးများ
နဂါးငွေ့တန်းများ ကြယ်ပျက်များ
ကြွက်တွင်းထဲက ပြန်ထွက်မလာကြ
အိုဘယ့်ဘယ် အိုဘယ့်
ဆင်းရဲမွဲ(သေ)အလောင်းများ
အသိခေါက်ခက် ဘာသာရေးအစွန်းနက်သူများ။

ပျံ့မယ်ကြံတိုင်း
ချိုးဖြူငှက်လေး
အာဏာရှင်ကောင်းကင်ကြီးနဲ့ ဝင်ဝင်တိုက်။
လင်းနို့လူသားလည်း
သူတောင်ပံတွေ
ဥပဒေနဲ့အညီဖာထေးနေရတာနဲ့ပဲ
ကာတွန်းမလေးစင်ဒရဲလားတောင်
လူသားစင်စစ်ဖြစ်သွား။
မပေါင်းလို့မှမရတာ အဲဒီငါချိတ်တွေ။
မချဉ်လို့မှမရတာ အဲဒီနှမ်းဖတ်တွေ။
ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ခင်အရွယ်က
ရိုးရိုးချိုခဲ့ရတဲ့ ဖင်စီခံလေးတွေ
ဆေးလိပ်ဖြတ်ပြီးကာမှ
ပြန်ပြန်ပြန်မှားရပုံ။ ။

ချန်ပီယံများ

လူထုပန်းခြံလေ။

ဝင်ကြေးက အဆမတန်။

ကိုယ်တို့ ခိုးဝင်ကြတယ်။

ကိုယ်နဲ့ ခေတ်ကြီးရဲ့ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းတွေကို

တစ်နည်းနည်းကုပ်တွယ်ထားတဲ့ ရည်းစားသနာတွေနဲ့။

ပန်းတွေဟာ အငွေ့တလူလူပွင့်နေတယ်။

ထီးဖွင့်လျက်သား

ကိုယ့်လိင်တံဟာ ဖွင့်လျက်သား။

အိမ်နဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာ အဝေးက

ပျော်ရွှင်ဖွယ် မကောင်းလှတဲ့ စာသင်ရက်တွေ။

ကွန်ကရစ်အမိုးကျယ်ကို ခေါင်းတိုက်ဖွင့်နေတဲ့ မိုးပျံ့ပူဖောင်း။

အနာဂတ်မရှိတဲ့ လိင်တံ။

အောက်ခြေ

လူလတ်တန်းစားနှုတ်ခမ်းနီမလေးတစ်ယောက်ဟာ

ကိုယ့်သုတ်တွေကို ထွေးထုတ်လိုက်တယ်။

ကိုယ့်လူငယ်ဘဝကိုယ်

ဘလိပ်စားနဲ့ တဖို့ဖို့ ပြန်ဆွဲခြစ်နေတဲ့

အညှိုးတကြီးသုတ်တွေ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကိုယ်ဟာ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး။
စနစ်တွေကလည်း တွန့်လိမ့်ကောက်ကွေး။
ပြာနှမ်းမောလျနေတဲ့ တစ်ရက်မှာ
ဝင်ကြေးအခမဲ့ လူထုပန်းခြံဆီ
တအံ့တဩ ကိုယ်ရောက်ရှိလို့သွားရဲ့။

ကောင်းကင်ထဲ ပန်းထွက်နေတဲ့
ရေပန်းမြင့်မြင့်တွေ မြင်လိုက်တော့မှ
ကိုယ့်လိင်တံလည်း
အာဏာရှင်အဖီအနှိပ်ခံ တစ်ထောင့်တစ်နေရာ။
ကိုယ်နဲ့ တွဲခဲ့တဲ့
နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေလည်း
လမ်းခရီးမှာ ပြန်မဆုံတွေ့ရတော့ပါ။ ။